

Владыка-та.

Анатема на 'синца вы! 'Сичкы сте проклети!...

Николчѣ.

Това ѿ още за пытанье, кой не проклетъ: ный, или ты?... По добръ стори сега, дѣто да крѣщишь анатемъ, съблѣчи си черковно-то облѣкло и остави евангелю-то на мѣсто-то му.

Владыка-та *(вмѣзва въ кѣщи и крѣщи)*

Анатема! Анатема!...

(Въ сичко-то подирѣшно врѣме на диаконъ-тъ владышкы до толко-съ му домилава за герондъ-тъ му, що-то го улавя сертликъ, и казва: цукани главы! па са спуща слѣдъ владыкъ-тъ въ кѣщи, за да му земе благословиѣ-тъ за тѣ-съ хубавѣ хортицѣ, какъ-то и за подобны другы, кои-то тѣй често обычѣтъ да си ги казвѣтъ Грыцы-ти на Българы-ты. Драганъ са спуща слѣдъ него и му ударѣ единъ юмрукъ у грѣбъ-тъ, кого-то, ако не още живъ, и до днесъ трѣбва да го помни).

Николчѣ

Още веднѣшь, Драгане!

Драганъ.

Стига му толко-съ; за единъ хортъ единъ юмрукъ!

Тончѣ.

Ама, че маскиры были тѣа Грыцы! Съ анате-мъ-тъ си играѣтъ като на топъ! Право си казвашъ